

Arrest

nr. 168 353 van 25 mei 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 11 februari 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 januari 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 maart 2016 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 24 maart 2016.

Gelet op de beschikking van 25 april 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 mei 2016.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat J. DEPOTTER *loco* advocaat S. MICHOLT.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

"1. De Raad wijst er op dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de

devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen houdende weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag.

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoeker naar aanleiding van zijn onderhavige asielaanvraag geen nieuwe elementen aangebracht die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt.

3. Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoeker zijn huidige vierde asielaanvraag steunt op dezelfde motieven die hij naar aanleiding van zijn vorige asielaanvragen heeft uiteengezet, namelijk problemen met en een vrees jegens de entourage van B. en S. omdat hij B. in een auto-ongeluk verwondde.

Verzoekers eerste asielaanvraag werd geweigerd bij 's Raads arrest nr. 98 775 van 13 maart 2013 omdat zijn asielrelaas ongeloofwaardig is, en de veiligheidssituatie in de provincie Balkh op dat ogenblik niet van die aard was dat burgers er een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Ter ondersteuning van zijn huidige vierde asielaanvraag legt verzoeker bijkomende verklaringen af en volgende documenten neer: de originele taskara van zijn vader, een (door hem bij de Dienst Vreemdelingenzaken als) 'originele verklaring van het districtshuis over de echte naam van B. en de moord op zijn vader' (omschreven stuk) , een originele verklaring van de dorpsouderen waarin gesteld wordt dat hij problemen heeft, en een enveloppe.

4. Artikel 57/6/2, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt: "Na ontvangst van het asielverzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het asielverzoek niet in overweging en hij oordeelt op een met redenen omklede wijze dat een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement. In het andere geval, of indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4, 3°, of 57/10, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot inoverwegingname van de asielaanvraag."

Om een meervoudige asielaanvraag in overweging te kunnen nemen, dienen er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet. De parlementaire voorbereiding van de wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de asielzoeker pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsovertuigend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de asielzoeker en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

5. Blijkens de bestreden beslissing wordt de vierde en huidige asielaanvraag van verzoeker niet in overweging genomen omdat hij geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt. In de bestreden beslissing wordt met betrekking tot de verklaringen die verzoeker aflegt en waarvan wordt vastgesteld dat deze volledig overeenkomen met het asielrelaas dat hij in het kader van zijn eerste asielaanvraag heeft uiteengezet, met name het feit dat hij vervolging vreest van B. en S. omdat hij B. in een auto-ongeluk verwondde, beklemtoont dat verzoekers eerste aanvraag door het Commissariaat-generaal werd afgewezen wegens een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid, en wordt erop gewezen dat deze motieven door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werden bevestigd. In zijn huidige asielaanvraag tracht verzoeker tegemoet te komen aan een van de argumenten die het Commissariaat-generaal in haar weigeringsbeslissing in het kader van verzoekers eerste asielaanvraag formuleerde, met name dat het merkwaardig is dat in de door verzoeker neergelegde documenten van de rechtbank niet naar B., maar wel naar een zekere J. en B.Z. verwezen wordt, aldus de commissaris-generaal die stelt dat het feit dat verzoeker thans, drie jaar na de eerste beslissing van het Commissariaat-generaal voor het eerst meldt dat B. en J. een en dezelfde persoon zijn niet overtuigend is en slechts een post factum verklaring die de geloofwaardigheid niet kan herstellen. Bovendien betreft de kwestie, zo luidt de beslissing, slechts een argument uit de veelheid aan argumenten van de weigeringsbeslissing zodat zelfs indien er aan verzoekers verklaring waarde kan worden gehecht, quod non, de beoordeling van zijn asielmotieven onveranderd blijft. De door verzoeker neergelegde stukken kunnen, zo wordt opgemerkt, voormelde appreciatie niet ombuigen. Met betrekking tot de taskara van verzoekers vader wordt gesteld dat deze op zich geen bewijskracht heeft om verzoekers relaas te ondersteunen. De verklaringen van het districtshuis en van verzoekers dorpsgenoten kunnen verzoekers beweringen evenmin staven, aldus de commissaris-generaal die er o.a. op wijst dat deze stukken een gesolliciteerd karakter hebben waardoor ze geen objectieve bewijswaarde hebben, en dat uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt blijkt dat veel valse en vervalste Afghaanse documenten door de hoge graad van corruptie in verzoekers land van herkomst tegen betaling te verkrijgen zijn, waardoor Afghaanse documenten slechts een zeer beperkte bewijswaarde hebben bij het vaststellen van de geloofwaardigheid van het asielrelaas van een Afghaanse asielzoeker. Voorts wordt geoordeeld dat er actueel voor burgers in verzoekers regio van herkomst, de provincie Balkh, geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

6.1. Verzoeker brengt in zijn verzoekschrift geen valabele elementen bij die de pertinente en draagkrachtige motieven van de bestreden beslissing, die allen steun vinden in het administratief dossier, weerleggen. Hij beperkt zich tot het beknopt uiteenzetten van theoretische beschouwingen, het summier herhalen van eerder afgelegde verklaringen, het formuleren van algemene beweringen en kritiek, en het op algemene wijze tegenspreken, bekritisieren en vergoelijken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal.

6.2. Daargelaten (de vraag) of het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bij het verzoekschrift gevoegde mail van verzoekers raadvrouw van 9 november 2015 met bijlagen (effectief) heeft ontvangen -dit blijkt niet met zekerheid, laat staan onomstotelijk uit de door verzoeker bijgebrachte stukken-, stelt de Raad vast dat in het door verzoeker bij zijn verzoekschrift gevoegde schrijven van zijn raadvrouw d.d. 9 november 2015, welke dus beweerdelijk als bijlage bij voormelde mail aan het Commissariaat-generaal zou zijn gevoegd, uitgebreid de redenen van verzoekers huidige vierde asielaanvraag worden uiteengezet. In het betreffende schrijven wordt verzoekers relaas, met name zijn problemen naar aanleiding van het verkeersongeval met B., uitgebreid herhaald, wordt verwezen naar en het belang benadrukt van de door verzoeker bij onderhavige asielaanvraag aangebrachte documenten, en wordt voorts o.a. uitgebreid de veiligheidssituatie in Afghanistan in het algemeen en in Kabul en de provincie Balkh in het bijzonder onder de loep genomen.

Wat betreft de door verzoeker bij zijn huidige asielaanvraag aangebrachte documenten stelt de Raad vast dat waar verzoeker een hiervan bij de Dienst Vreemdelingenzaken nog als een 'originele verklaring van het districtshuis' omschreef (met betrekking tot o.a. de echte naam van B. en de moord op zijn vader), hij en zijn raadvrouw dit stuk nadien/sindsdien in voormeld schrijven van 9 november 2015 en het verzoekschrift als 'een verzoekschrift van de heer A.S.S., procureur bij de rechtbank van eerste aanleg in het district Kholam' aanduiden, hetgeen in overeenstemming is met de door verzoeker bijgebrachte eensluidend verklaarde vertaling ervan.

Verzoekers uitleg hiervoor, met name "dat verzoeker het verzoekschrift van de procureur tijdens zijn interview bij Dienst Vreemdelingenzaken niet helemaal correct omschreef al een 'originele verklaring van het districtshuis', valt te verklaren op basis van zijn analfabetisme" overtuigt niet, is niet ernstig en kan dan ook niet worden aangenomen. Immers, van verzoeker kon, gelet op het belang ervan in het kader van onderhavige asielaanvraag, in alle redelijkheid worden verwacht correct op de hoogte te zijn van de inhoud van de door hem bijgebrachte stavingsstukken, minstens ernstige pogingen te ondernemen om zich hieromtrent zo snel mogelijk en terdege te informeren, hetgeen hij dus (aanvankelijk) heeft nagelaten te doen, wat duidt op een gebrekkige interesse in hoofde van verzoeker omtrent de door hem ingeroepen problemen. Dit klemmt des te meer aangezien verzoeker reeds van bij de aanvang van zijn eerste asielaanvraag en doorheen de procedures van zijn volgende asielaanvragen, alsook zijn huidige aanvraag meermaals uitdrukkelijk werd gewezen op het belang van documenten ter staving van zijn relaas. Bovendien, en dit inzonderheid, werd in het kader van zijn eerste asielaanvraag ook al vastgesteld dat verzoeker een erg gebrekkige kennis en interesse had met betrekking tot de door hem neergelegde stavingsstukken. Dienaangaande kan worden verwezen naar hetgeen door de Raad in het kader van verzoekers eerste asielaanvraag bij arrest nr. 98 775 van 13 maart 2013 werd vastgesteld, met name:

"Waar de bestreden beslissing stelt dat het opmerkelijk is dat verzoeker toen hem gevraagd werd naar de inhoud van de documenten van de rechtbank, niet meer kon zeggen dan dat het kleine papieren waren waar informatie op stond over verzoekers straf en het incident, wijst verzoeker er opnieuw op dat hij niet kan lezen of schrijven en dat de documenten hem summier werden voorgelezen. Na zijn vrijlating heeft verzoeker de documenten aan de kant gelegd en ze verder niet meer bekeken. Vervolgens, onder verwijzing naar de in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheid dat in de documenten van de rechtbank melding wordt gemaakt van een zekere (J.) en (B.Z.) terwijl verzoeker Bashir als betrokkene van het ongeval aanduidde, stelt verzoeker dat Bashir slechts een roepnaam is, dat hij de echte naam van Bashir niet kent maar dat diens echte naam wel eens op de documenten vermeld zou kunnen staan, alsook dat (B.Z.) wel eens de vrouw zou kunnen zijn die haar hoofd verwondde en waarnaar verzoeker tijdens zijn gehoor reeds verwezen heeft.

Verzoekers verweer getuigt van weinig ernst. Van verzoeker wordt immers niet verwacht dat hij de documenten van de rechtbank uit het hoofd kan citeren, maar als betrokken beschuldigde van het ongeval die veroordeeld werd mag toch aangenomen worden dat hij in grote lijnen de inhoud kent van de documenten en minstens de namen van de betrokken partijen kent. Verzoekers analfabetisme kan hieraan niet in de weg staan. Verzoekers verklaringen omtrent de namen (J.) en (B.Z.) zijn dan ook niet meer dan loze beweringen en giswerk.

Waar verzoeker nog aanvoert dat hij geen verklaringen aflegde omtrent de bijkomende boete van 5000 Afghani en de boete van 10 000 Afghani waardoor hij zou kunnen vrijkomen, omdat hij in de gevangenis zat en zijn vader alles geregeld heeft, merkt de Raad op dat verzoekers gebrek aan kennis van de omstandigheden die ertoe geleid hebben dat hij zijn land diende te ontvluchten, niet kan verklaard worden door erop te wijzen dat zijn vader alles regelde. Verzoeker verbleef immers na zijn vrijlating nog vier jaar in Afghanistan en heeft gedurende die periode, naar zijn zeggen, blijvende problemen ondervonden van het ongeval en de gevolgen ervan, zodat minstens een zekere interesse in de documenten van de rechtbank verwacht kan worden. De Raad kan zich niet van de indruk ontdoen dat het zeer onwaarschijnlijk is dat verzoeker gedurende vier jaar geen enkele kans heeft gehad om iemand om hulp te vragen bij het bestuderen van de documenten van de rechtbank, noch om bij zijn vader te informeren welke stappen hij allemaal genomen heeft terwijl verzoeker zich in de gevangenis bevond. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas verder aangetast."

Hoe dan ook dient, los van voorgaande vaststellingen welke getuigen van een gebrekkige interesse van verzoeker in zijn beweerde vervolgingsproblemen, erop te worden gewezen en te worden benadrukt dat aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat in casu niet het geval is, zo blijkt uit voormeld arrest van de Raad nr. 98 775 van 13 maart 2013 waarin in het kader van verzoekers eerste asielaanvraag tot de ongeloofwaardigheid van zijn asielrelaas werd besloten. Documenten hebben immers enkel een ondersteunde werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen. Om die reden, gelet op het gesolliciteerde karakter ervan -wat het verzoekschrift van de procureur betreft meer bepaald de hierin vermeldde schriftelijke klacht van A.Q. die erg gesolliciteerd overkomt-, en gezien de informatie vervat in het administratief dossier waaruit blijkt dat veel valse en vervalste documenten door de hoge graad van corruptie in Afghanistan gemakkelijk tegen betaling te verkrijgen zijn waardoor de bewijswaarde van dergelijke documenten erg beperkt en relatief is, kan aan de door verzoeker bij onderhavige asielaanvraag aangebrachte verklaring van inwoners uit het district

Samadbay met betrekking tot de door van A.G. en het document van de procureur geen bewijswaarde worden gehecht.

Daargelaten het feit en verzoekers betoog dat hij eerder al bij zijn eerste asielaanvraag suggereerde dat Bashir en J. (mogelijks) een en dezelfde persoon zijn, benadrukt de Raad dat verzoekers beweerde problemen met die bewuste B., en met S. en hun entourage, in het kader van zijn eerste asielaanvraag bij 's Raads arrest nr. 98 775 van 13 maart 2013 -waarin verzoekers verklaringen omtrent de namen (J.) en (B.Z.) overigens als loze beweringen en giswerk werden afgedaan- ongeloofwaardig werden bevonden, en wijst de Raad erop dat, zoals toen ook werd aangestipt en thans wordt herhaald, de vaststelling dat in de door hem toen neergelegde documenten niet naar Bashir, maar naar een zekere J. en B.Z. wordt verwezen, slechts een van de vele vaststellingen is op grond waarvan toen door de Raad in voormeld arrest tot de ongeloofwaardigheid van verzoekers relaas werd besloten.

Verzoeker brengt in het kader van zijn huidige vierde asielaanvraag, zo wordt vastgesteld, geen elementen bij die de geloofwaardigheid van zijn ingeroepen vrees kunnen herstellen of die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt.

6.3. Wat betreft de subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, §2 c) van de vreemdelingenwet blijkt uit de informatie vervat in het administratief dossier dat er actueel voor burgers in verzoekers regio van herkomst, zijnde de provincie Balkh, geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. De door verzoeker als bijlage aan zijn verzoekschrift gevoegde informatie omtrent de veiligheidssituatie in Afghanistan in het algemeen en de noordelijke provincies, waaronder de provincie Balkh, in het bijzonder, doet geen afbreuk aan de informatie van het Commissariaat-generaal, doch sluit hierbij aan en ondersteunt de vaststelling dat ofschoon er sporadisch aanslagen gebeuren zonder duidelijk aanwijsbaar doelwit, het geweld er hoofdzakelijk doelgericht van aard is, waarbij het hoofdzakelijk de vorm aanneemt van IED-explosies en gewapende confrontaties tussen de Afghaanse veiligheids-diensten en de opstandeling, en dat het aantal burgerslachtoffers er laag is. Noch uit de informatie van het Commissariaat-generaal opgenomen in het administratief dossier, noch uit die door verzoeker bijgebracht, waarin "Balkh" overigens als "a relatively peaceful province" wordt omschreven, blijkt en verzoeker brengt voor het overige geen concrete en objectieve elementen aan waaruit zou kunnen blijken dat de situatie in de Afghaanse provincie Balkh van die aard is dat burgers er actueel een reëel risico lopen op ernstige schade in de vorm van ernstige bedreiging van hun leven of persoon ten gevolge van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Gelet op verzoekers herkomst uit en voormelde (analyse van de) informatie omtrent de veiligheidssituatie in de provincie Balkh, is verzoekers betoog -zoals aangehaald in het bij het verzoekschrift gevoegde schrijven van zijn raadvrouw d.d. 9 november 2015- omtrent (een intern vestigingsalternatief naar en de veiligheidssituatie in) Kabul niet dienstig of nuttig.

6.4. In zoverre verzoeker artikel 3 van het EVRM geschonden acht, wijst de Raad erop dat artikel 3 van het EVRM vereist dat verzoeker doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM vindt immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen staven met een begin van bewijs. Een loutere bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling, of verwijzing naar (als bijlage aan het verzoekschrift gevoegde algemene informatie omtrent) de algemene veiligheidssituatie in het land van herkomst volstaat op zich niet om een inbreuk uit te maken op voornoemd artikel.

7. Bijgevolg lijkt verzoeker geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, 2010-2011, nr. 53

0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, §2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, §2, van de vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4.1. Ter terechtzitting alwaar verzoekende partij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 15 maart 2016, voert verzoekende partij aan dat zij niet kan akkoord gaan met de bestreden beslissing en de beschikking nu zij een belangrijk document heeft ingediend afkomstig van de procureur bij de rechtbank van eerste instantie dat grondig moet worden onderzocht, iets wat in het dossier van verzoekende partij niet gebeurd is. Verzoekende partij voegt daar nog aan toe dat zij alle documenten in origineel heeft ingediend en dat deze samen met haar nieuwe verklaringen een ander licht werpen op haar relaas.

4.2. De Raad stelt vast dat verzoekende partij geen concrete elementen bijbrengt die afbreuk doen aan de in de beschikking van 15 maart 2016 opgenomen grond. Verzoekende partij beperkt zich onder verwijzing van de door haar neergelegde documenten, in wezen tot het volharden in haar asielrelaas, zonder dat zij daadwerkelijk haar opmerkingen aangaande de in de voornoemde beschikking opgenomen grond formuleert.

Waar verzoekende partij stelt dat het document afkomstig van procureur bij de rechtbank van eerste instantie niet grondig onderzocht werd, kan zij niet worden gevolgd. Zo werd in de beschikking duidelijk het volgende gemotiveerd:

“Wat betreft de door verzoeker bij zijn huidige asielaanvraag aangebrachte documenten stelt de Raad vast dat waar verzoeker een hiervan bij de Dienst Vreemdelingenzaken nog als een ‘originele verklaring van het districtshuis’ omschreef (met betrekking tot o.a. de echte naam van B. en de moord op zijn vader), hij en zijn raadsvrouw dit stuk nadien/sindsdien in voormeld schrijven van 9 november 2015 en het verzoekschrift als ‘een verzoekschrift van de heer A.S.S., procureur bij de rechtbank van eerste aanleg in het district Kholam’ aanduiden, hetgeen in overeenstemming is met de door verzoeker bijgebrachte eensluidend verklaarde vertaling ervan.

Verzoekers uitleg hiervoor, met name “dat verzoeker het verzoekschrift van de procureur tijdens zijn interview bij Dienst Vreemdelingenzaken niet helemaal correct omschreef al een ‘originele verklaring van het districtshuis’, valt te verklaren op basis van zijn analfabetisme” overtuigt niet, is niet ernstig en kan dan ook niet worden aangenomen. Immers, van verzoeker kon, gelet op het belang ervan in het kader van onderhavige asielaanvraag, in alle redelijkheid worden verwacht correct op de hoogte te zijn van de inhoud van de door hem bijgebrachte stavingsstukken, minstens ernstige pogingen te ondernemen om zich hieromtrent zo snel mogelijk en terdege te informeren, hetgeen hij dus (aanvankelijk) heeft nagelaten te doen, wat duidt op een gebrekkige interesse in hoofde van verzoeker omtrent de door hem ingeroepen problemen. Dit klemt des te meer aangezien verzoeker reeds van bij de aanvang van zijn eerste asielaanvraag en doorheen de procedures van zijn volgende asielaanvragen, alsook zijn huidige aanvraag meermaals uitdrukkelijk werd gewezen op het belang van

documenten ter staving van zijn relaas. Bovendien, en dit inzonderheid, werd in het kader van zijn eerste asielaanvraag ook al vastgesteld dat verzoeker een erg gebrekkige kennis en interesse had met betrekking tot de door hem neergelegde stavingsstukken. Dienaangaande kan worden verwezen naar hetgeen door de Raad in het kader van verzoekers eerste asielaanvraag bij arrest nr. 98 775 van 13 maart 2013 werd vastgesteld, met name:

“Waar de bestreden beslissing stelt dat het opmerkelijk is dat verzoeker toen hem gevraagd werd naar de inhoud van de documenten van de rechtbank, niet meer kon zeggen dan dat het kleine papieren waren waar informatie op stond over verzoekers straf en het incident, wijst verzoeker er opnieuw op dat hij niet kan lezen of schrijven en dat de documenten hem summier werden voorgelezen. Na zijn vrijlating heeft verzoeker de documenten aan de kant gelegd en ze verder niet meer bekeken. Vervolgens, onder verwijzing naar de in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheid dat in de documenten van de rechtbank melding wordt gemaakt van een zekere (J.) en (B.Z.) terwijl verzoeker Bashir als betrokkene van het ongeval aanduidde, stelt verzoeker dat Bashir slechts een roepnaam is, dat hij de echte naam van Bashir niet kent maar dat diens echte naam wel eens op de documenten vermeld zou kunnen staan, alsook dat (B.Z.) wel eens de vrouw zou kunnen zijn die haar hoofd verwondde en waarnaar verzoeker tijdens zijn gehoor reeds verwezen heeft.

Verzoekers verweer getuigt van weinig ernst. Van verzoeker wordt immers niet verwacht dat hij de documenten van de rechtbank uit het hoofd kan citeren, maar als betrokken beschuldigde van het ongeval die veroordeeld werd mag toch aangenomen worden dat hij in grote lijnen de inhoud kent van de documenten en minstens de namen van de betrokken partijen kent. Verzoekers analfabetisme kan hieraan niet in de weg staan. Verzoekers verklaringen omtrent de namen (J.) en (B.Z.) zijn dan ook niet meer dan loze beweringen en giswerk.

Waar verzoeker nog aanvoert dat hij geen verklaringen aflegde omtrent de bijkomende boete van 5000 Afghani en de boete van 10 000 Afghani waardoor hij zou kunnen vrijkomen, omdat hij in de gevangenis zat en zijn vader alles geregeld heeft, merkt de Raad op dat verzoekers gebrek aan kennis van de omstandigheden die ertoe geleid hebben dat hij zijn land diende te ontvluchten, niet kan verklaard worden door erop te wijzen dat zijn vader alles regelde. Verzoeker verbleef immers na zijn vrijlating nog vier jaar in Afghanistan en heeft gedurende die periode, naar zijn zeggen, blijvende problemen ondervonden van het ongeval en de gevolgen ervan, zodat minstens een zekere interesse in de documenten van de rechtbank verwacht kan worden. De Raad kan zich niet van de indruk ontdoen dat het zeer onwaarschijnlijk is dat verzoeker gedurende vier jaar geen enkele kans heeft gehad om iemand om hulp te vragen bij het bestuderen van de documenten van de rechtbank, noch om bij zijn vader te informeren welke stappen hij allemaal genomen heeft terwijl verzoeker zich in de gevangenis bevond. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas verder aangetast.”

Hoe dan ook dient, los van voorgaande vaststellingen welke getuigen van een gebrekkige interesse van verzoeker in zijn beweerde vervolgingsproblemen, erop te worden gewezen en te worden benadrukt dat aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat in casu niet het geval is, zo blijkt uit voormeld arrest van de Raad nr. 98 775 van 13 maart 2013 waarin in het kader van verzoekers eerste asielaanvraag tot de ongeloofwaardigheid van zijn asielrelaas werd besloten. Documenten hebben immers enkel een ondersteunde werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen. Om die reden, gelet op het gesolliciteerde karakter ervan -wat het verzoekschrift van de procureur betreft meer bepaald de hierin vermeldde schriftelijke klacht van A.Q. die erg gesolliciteerd overkomt-, en gezien de informatie vervat in het administratief dossier waaruit blijkt dat veel valse en vervalste documenten door de hoge graad van corruptie in Afghanistan gemakkelijk tegen betaling te verkrijgen zijn waardoor de bewijswaarde van dergelijke documenten erg beperkt en relatief is, kan aan de door verzoeker bij onderhavige asielaanvraag aangebrachte verklaring van inwoners uit het district Samadbay met betrekking tot de door van A.G. en het document van de procureur geen bewijswaarde worden gehecht.

Daargelaten het feit en verzoekers betoog dat hij eerder al bij zijn eerste asielaanvraag suggereerde dat Bashir en J. (mogelijks) een en dezelfde persoon zijn, benadrukt de Raad dat verzoekers beweerde problemen met die bewuste B., en met S. en hun entourage, in het kader van zijn eerste asielaanvraag bij 's Raads arrest nr. 98 775 van 13 maart 2013 -waarin verzoekers verklaringen omtrent de namen (J.) en (B.Z.) overigens als loze beweringen en giswerk werden afgedaan- ongeloofwaardig werden bevonden, en wijst de Raad erop dat, zoals toen ook werd aangestipt en thans wordt herhaald, de vaststelling dat in de door hem toen neergelegde documenten niet naar Bashir, maar naar een zekere J. en B.Z. wordt verwezen, slechts een van de vele vaststellingen is op grond waarvan toen door de Raad in voormeld arrest tot de ongeloofwaardigheid van verzoekers relaas werd besloten.”

Dat zij alle documenten in origineel heeft ingediend, doet aan voorgaande geen afbreuk. Behoudens diens algemene kritiek, brengt verzoekende partij geen concrete tegenargumenten in waaruit het tegendeel kan blijken.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg brengt verzoekende partij geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftientwintig mei tweeduizend zestien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS